

Kmalu sta bila pri luknji. Prvi je pokukal Štefe, pa ni nič videl. Na to je pogledal Mihec in zamrmral: „Kravo vidim, kravo, teleta pa ne!“ In spet je poizkusil Štefe. Legel je na trebuh in iztegoval na vse pretege svoj vrat. „Ga že vidim!“ je vzkliknil veselo. In res, pri jaslih je ležalo tele, a Štefe ga je videl le deloma. Nehote se je pomikal naprej in naprej. Ravno je zagledal lisasto glavico, kar se mu zatemni, pa spet zasveti pred očmi: zletel je skozi luknjo v hlev!

K sreči je bilo na tleh precej na debelo krme, sicer bi se še ubil.

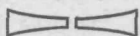
Mihec na hlevu je strahú zavpil, krava pa je začela grozno mukati in mencati, ker se je bala, da je priletela kaka pošast po ljubljeno tele.

Oče Boštjan, stopivši ravno iz hiše, je hitel pogledat, kaj je. Kako se je prestrašil, ko je zaslišal nekaj lomastiti v krmi ter spoznal sinka, ki se je ravno pobiral! Takoj mu je bilo vse jasno. Pograbil je dečka, ki ni mogel prav stati, ter ga nesel v sobo prestrašeni materi. Hladili so mu glavo z mrzlo vodo.

Ko se je popolnoma zavedel, je moral pripovedovati ves dogodek. Dokončavši svojo izpoved, je vprašal zaupljivo: „Mati, povejte mi, ali je naše tele zlato, ker se tako sveti?“ Mati pa mu je pojasnila, da se je pač le njemu zasvetilo, ko je padel v hlev. Nazadnje ga je pa prav pošteno okregala.

Oče je med tem časom stopil pogledat za Mihcem, ki pa je že bil srečno odnesel pete in hrbet. No, kmalu so zvedeli njegovi starši dogod-bico in poskrbeli so, da se Mihcu menda ne bo več ljubilo hoditi kukat tujih telet.

Pa tudi Štefeta ne miče posebno več tele, odkar je videl — zlatega.

Pikica na „i“.

*Ker Radivoj lenušek
pri nálogi hiti,
površna je pisava
brez pikice na „i“.*

*Zaman ga opominja
učitelj ter uči,
da vedno naj pristavi
vsaj pikico na „i“.*

*A končno mu je dosti
in Radivoj — sedi!
Oj, ti nesrečna pika,
ti pikica na „i“!*

L. Černež.

▷ Čakajo mater objemi ◁

